

ОКРУЖНИ СУД У БАЊАЛУЦИ

БРОЈ: 11 0 У 016386 15 У

Дана, 29.03.2016. године

Окружни суд у Бањалуци по судији појединцу Бојовић Душку, уз учешће Брковић Љиљане као записничара, у управном спору по тужби Удружења грађана „Борба против корупције БиХ – Transparency International BiH“ из Бањалуке, Улица Гајева број 2, заступаног по предсједавајућем Одбора директора Ђикић Емиру (у даљем тексту: тужилац), против дописа број 03-248-3/15 17.03.2015. године Агенције за банкарство Републике Српске, Улица Васе Пелагића број 11а (у даљем тексту: тужена), у предмету слободе приступа информацијама, дана 29.03.2016. године доноси

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава и оспорени акт поништава.

Тужена се обавезује да тужиоцу надокнади трошкове управног спора по основу таксе на тужбу и пресуду, у укупном износу од 200,00 КМ, у року од 30 дана од пријема пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Захтјев тужене да јој тужилац надокнади трошкове управног спора, по основу заступања по пуномоћнику адвокату, се одбија као неоснован.

Образложење

Оспореним актом тужене се (како то тужилац наводи) одбија као неоснована његова жалба поднесена на одговор тужене број 03-248-1/15 од 27.02.2015. године којим је обавијештен тужилац да тужена није у могућности да удовољи његовом захтјеву за приступ информацијама број 02-04(2374) од 10.02.2015. године, који се односи на завршни извјештај у току привремене управе у "Бобар банци" а.д. Бијељина.

Благовремено поднесеном тужбом тужилац побија законитост оспореног акта, из разлога предвиђених чланом 10. тачка 1, 2, 4. и 5. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске" број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), то јест што оспорени акт садржи такве недостатке који спречавају оцјену његове законитости или недостатке који га чине ништавим, те што у управном поступку који је акту претходио није поступљено по правилима поступка а и чињенично стање није потпуно и правилно утврђено, као и што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања, а и што је надлежни орган рјешавајући по слободној оцјени прекорачио границе овлашћења која су му дата законом и одлучио супротно датом овлашћењу. У тужби наводи да је туженој позивом на Закон о слободи приступа информацијама поднио захтјев од 13.02.2015. године за приступ информацијама, које су под контролом тужене, односно за добијање копије Завршног извјештаја о току поступка привремене управе и њеном окончању, са образложењем реализованих мјера поступка привремене управе у предмету "Бобар банке" а.д. Бијељина, али је дописом тужене број 03-248-1/15 од 27.02.2015. године одбијен

његов захтјев, са позивањем на чланове 29. до 32. Закона о агенцији за банкарство Републике Српске и Директиву број 2013/36/ЕУ од 26.06.2013. године (од члана 53. до 57.), а на који допис од 27.02.2015. године је и изјавио жалбу туженој, а тужена је оспореним актом одбила жалбу као неосновану, позивањем на чланове 29. и 31. Закона о агенцији за банкарство Републике Српске, којим је дефинисана пословна тајна, при чему је у образложењу оспореног акта односно побиијаног дописа, тужена навела да "везано за Закон о слободи приступа информацијама сматра да постоји изузетак из члана 7. тог закона, те да му стога не може уступити повјерљиве комерцијалне информације треће стране". Сматра да је тужена у конкретном случају неправилно примјенила одредбе Закона о слободи приступа информацијама Републике Српске, јер је само навела да постоји изузетак из члана 7. наведеног закона, па да сходно томе не може уступити повјерљиве комерцијалне информације треће стране, при чему уопште није образложила како се изузетак из наведеног члана 7. тог закона односи на конкретни случај, већ га је само навела, што је супротно члану 14. став 3. тачка а) тог закона у којем је предвиђено да допис треба да садржи законски основ за статус изузеће информације, уз наводе чланова тог закона на који се позива, као и сва материјална права која су важна за одлуку, што укључује узимање у обзир фактора јавног интереса а који тужена очигледно није узела у обзир, тако да противно члану 5. наведеног закона није испитала јавни интерес при утврђивању изузетка, иако је истим чланом, што је даље разрађено и чланом 9. истог закона, предвиђено обавезно испитивање јавног интереса, које пак подразумијева да ће надлежни јавни орган у доношењу одлуке да ли је објављивање информација оправдано јавним интересом размотрити околности као (али нису ограничене) на свако непоштовање законске обавезе, постојање било каквог престапа, судску погрешку, злоупотребу власти или немар у обављању службене дужности, неовлашћено коришћење јавних фондова, или опасност по здравље или безбједност појединца, јавности и околине. Мишљења је да правилна примјена наведеног закона подразумијева да при утврђивању изузетка није довољно само утврдити изузетак у смислу чланова 6, 7. и 8. тог закона, којим се дефинишу могући изузеци, већ је неопходно испитати јавни интерес у смислу члана 9. тог закона, па да је тек по кумулативном испуњењу оба та услова могуће закључити да се ради о изузетку који оправдава ускраћивање тражене информације, а у конкретном случају тужена је само навела изузетак на који се позива истичући да како због позивања на тај изузетак није у могућности уступити повјерљиве комерцијалне информације треће стране, претходно цитирајући чланове Закона о Агенцији за банкарство Републике Српске које се односе на пословну тајну, али их не доводећи у везу са изузетком из члана 7. наведеног закона на који се тужена потом позвала. Напомиње да је чланом 25. Закона о слободи приступа информацијама Републике Српске предвиђено, између осталог, да уколико су одредбе Закона о државној управи, Закона о општем управном поступку, Закона о управним споровима или других закона који су на снази у Републици Српској у супротности са тим законом, примјењиваће се одредбе тог закона, као и да законски акт који се усвоји након тог закона, а чија сврха није измјена тог закона, неће ограничити права и обавезе

које су утврђене тим законом. Стога сматра да тужена у конкретном случају није провела тест јавног интереса, чиме је неправилно примјенила Закон о слободи приступа информацијама Републике Српске на који се позвала, као и да се рјешавајући о захтјеву за приступ информацијама позивала на друге прописе, иако се поступајући по односном захтјеву примјењују одредбе Закона о слободи приступа информацијама Републике Српске, који је *lex specialis*. Додаје да институт испитавања јавног интереса који није спроведен у конкретном случају, представља својеврстан гарант подносиоцима захтјева за приступ информацијама, да јавни орган неће по аутоматизму утврђивати изузетке, него ће од случаја до случаја примјењивати двоструки контролни механизам, као и да ће образложити одлуку којом је одбијен приступ информацијама, предочавајући странкама ваљаност разлога којима се руководио при утврђивању изузетака. Сматра да јавност у првом реду постоји из демократских разлога и у обостраном је интересу, како друштвене заједнице а тако и учесника у поступку, а јавност смањује могућност погрешног рада и злоупотреба, а поред тога омогућава и правилније схватање поступања јавних органа гдје се грађани лично могу увјерити да је њихов рад у складу са законом, а позитивна страна јавности је и у томе што грађани стичу додатно повјерење у рад јавних институција и учвршћују лични осјећај правне сигурности а Закон о слободи приступа информацијама донијет је управо како би се унаприједила јавност рада институција, што потврђује и институт јавног интереса који мора бити узет у обзир при одлучивању о захтјеву за приступ информацијама а чињеница је да се ради о "*lex specialis*" који има предност над другим законима. Због свега наведеног предлаже да суд тужбу уважи и оспорени акт односно одлуку тужене број 03-248-3/15 од 17.03.2015. године, поништи те наложи туженој да му у року од 15 дана надокнади трошкове спора према одређењу суда, повећан законским затезним каматама од дана пресуђења до намирења.

На тражење овог суда, тужена је доставила списе предмета а и одговор на тужбу, по пуномоћнику Пуцар Миљкану адвокату из Бањалуке, у којем одговору је истакла приговор стварне ненадлежности овог суда, позивајући се на то да је чланом 7. ЗУС-а прописано да се управни спор може водити само против коначног управног акта, а да је одредбом члана 5. Закона о агенцији за банкарство Републике Српске јасно прописано које су то њене надлежности, из чега произилази да тужена није ни надлежна да доноси коначне управне акте, па у конкретном случају допис који побија тужилац није донесен у управном поступку, односно поступак није уопште ни покренут, имајући у виду чињеницу да тужена није ни надлежна да проводи тај поступак у складу са наведеном одредбом Закона о агенцији за банкарство Републике Српске, а и одредбом члана 1. Закона о општем управном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗУП) је прописано да су по том закону дужни да поступају републички органи управе, кад у управним стварима, непосредно примјењујући прописе, рјешавају о правима, обавезама или правним интересима појединца, правног лица или друге стране, као и кад обављају друге послове утврђене тим законом. Наглашава да је тужилац поднио захтјев за доставу информација, који захтјев је тужена одбила дописом број 03-248-1/15 од

27.02.2015. године те упутила тужиоца да може изјавити жалбу институцији Омбудсмана за људска права БиХ па је тужилац изјавио жалбу од 2.03.2015. године против те одлуке, те је тужена иако није била дужна да поступка по тој жалби, поново предметним дописом број 03-248-3/15 од 17.03.2015. године (оспорени акт који тужилац побија тужбом) одбила захтјев тужиоца и поново га упутила институцији Омбудсмана за људска права БиХ уколико сматра да је дошло до повреде људских права, па тужилац у предметној тужби побија тај допис тужене из којег јасно произилази да не садржи све потребне елементе да би се могао сматрати управним актом, сходно чему се не може побијати у управном спору. Истиче да се тим дописом од 17.03.2015. године не одлучује о правима и обавезама правног или физичког лица у управним стварима, а управна ствар се сматра као свака ствар у којој јавноправно тијело у управном поступку рјешава о правима, обавезама или правним интересима физичког или правног лица или других странака непосредно примјењујући законе, друге прописе и опште акте којима се уређује одговарајуће управно подручје, што значи да се у конкретном случају и не ради о управној ствари, па тако да и није проведен управни поступак, те на концу и није ни донесен коначни управни акт односно одлука, тако да тужилац у овом управном спору побија допис, како га и сам назива а не управни акт, па самим тим овај суд и није стварно надлежан да одлучује у тој правној ствари. Опреза ради, истиче да је предметна тужба у цијелости неоснована, јер је тужена поступила у складу са законом одбивши тужиочев захтјев за достављање информације које се односе на завршни извјештај у току привремене управе у "Бобар банци" а.д. Бијељина, а са чим у вези се позива на одредбу члана 29. став 1. Закона о агенцији за банкарство Републике Српске која се односи на пословну тајну тужене, као и одредбу члана 31. истог закона којом је прописано да тужена може открити тајне податке из одредбе члана 29. став 1. тог закона у случајевима и у складу са поступком прописаним тим законом, актима донесеним на основу тог закона и другим прописима, лицима, органима или организацијама или тијелима у Републици Српској и БиХ, државама чланицама Европске уније и трећим земљама, и то надлежном суду, тужилаштвима, органима надлежним за контролу финансијских институција, институцијама надлежним за осигурање депозита, централној банци итд, а тужилац је регистрован као Удружење грађана чији је основни циљ борба против корупције у БиХ, из чега је јасно да не спада у таксативно наведене институције којима тужена може дозволити приступ информацијама које се сматрају пословном тајном. Додаје да тужилац не спада ни у групу других лица прописаних одредбом члана 31. став 1. тачка ј) Закона о агенцији за банкарство Републике Српске, с обзиром да достављање тражених података не би испунило услове прописане чланом 29. став 6. тог закона, па тако да имајући у виду наведено неспорно је да је тужена поступила у складу са законом и одбила захтјев тужиоца за приступ информацијама. Додаје да је неосновано и позивање тужиоца да у конкретном случају није проведен "тест јавног интереса", те да је тиме неправилно примјењен Закон о слободи приступа информацијама, а то из разлога што у конкретном случају постоји изузетак из одредбе члана 7. Закона о слободи приступа информацијама, због чега и није

било могућности тужиоцу уступити повјерљиве комерцијалне информације треће стране, а неспорна је чињеница да се у конкретном случају ради о информацијама које представљају пословну тајну, те би се њиховим објављивањем причинила штета како "Бобар банци" а.д. Бијељина, а тако и трећим лицима која посједују рачуне у тој банци, а што улази у сферу повјерљивог. Наглашава да одредба члана 83. Закона о банкама Републике Српске, који је *lex specialis*, прописује да надзорни одбор, управа, сви запослени као и свако лице које се ангажује за рад у банци по било ком основу, су дужни да чувају пословну тајну везану за било коју пословну информацију коју су сазнали у току објављивања послова за банку и не могу је користити за вишу корист, нити пружати другим лицима, осим туженој, укључујући контролоре и ревизоре, лица у Омбудсману за банкарски систем и друга лица које овлашћује или именује тужена и другим надлежним органима у складу са законом, из које одредбе произилази да је наведеним законом прописано чување пословне тајне прописима који регулишу рад и самих банака, те да се те информације могу објављивати само по налогу државних институција, сходно чему је и јасно да објављивањем тражених података не би дошло до остваривања јавног интереса а поготово уколико се узму у обзир околности које се цијене приликом утврђивања које информације се требају објавити а да су оправдане јавним интересом у складу са одредбом члана 9. Закона о слободи приступа информацијама, па тако да објављивање података који се тичу завршног извјештаја у току привремене управе "Бобар банке" а.д. Бијељина представља повјерљиве информације чије објављивање никако не може да буде у јавном интересу. Посебно истиче да је чланом 53. Директиве број 213/36/EУ од 26.06.2013. године прописано да државе чланице осигуравају да све особе које раде или су радиле за надлежна тијела као и ревизори и стручњаци који дјелују у име надлежних тијела, подлијежу обавези чувања пословне тајне, која област је регулисана том директивом, од члана 53. до члана 57. којима је на јасан начин прописано како се пословне тајне могу размјењивати и објављивати. Додаје да је такође одредбом члана 269. Кривичног закона Републике Српске прописано да је одавање и неовлашћено прибављање пословне тајне прописано као кривично дјело, па имајући у виду наведено сматра да би достављајући затражене податке тужиоцу биле прекршене бројне одредбе, што значи да је у конкретном случају тужена поступила у складу са одредбом члана 14. став 3. Закона о слободи приступа информацијама. Стога, како је тужена одбила захтјев тужиоца, те га о томе и обавијестила дописом на јасан начин о законском основу одбијања, уз навођење чланова закона на који се позива, наводећи и сва материјална питања која се односе на предметни случај, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану и потврди оспорену одлуку тужене број 03-248-3/15 од 17.03.2015. године и обавезе тужиоца да туженој надокнади трошкове поступка, по основу састава одговора на тужбу са паушалном наградом и ПДВ-ом, у укупном износу од 877,50 КМ, са затезном законском каматом у складу са Законом о висини стопе затезне камате, од пресуђења па до коначне исплате.

Тужба је на одговор достављена и заинтересованом лицу у овом управном спору, "Бобар банци" а.д. Бијељина у ликвидацији, заступаној по ликвидационом

управнику, али одговор на тужбу није дат иако је поменуто заинтересовано лице о томе достављањем тужбе на одговор, уредно и поучено.

Размотривши тужбу по одредбама члана 30. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене а и списе предмета достављене од стране тужене, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка предмета произлази да је тужилац поднио туженој захтјев под бројем 02-04/(2374) од 13.02.2015. године, за доставу информација везано за завршни извјештај о току поступка привремене управе и њеном окончању у "Бобар банци" а.д. Бијељина, над којом је дана 23.12.2014. године отворен ликвидациони поступак чиме је окончан поступак привремене управе, а да у члану 113. став "3" (у ствари став 5) Закона о банкама Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 74/02, 24/03, 116/11, 5/12 и 59/13) стоји да је привремени управник дужан да на крају мандата сачини и достави туженој завршни извјештај о току поступка привремене управе и њеном окончању са образложењем реализованих мјера поступка привремене управе, а са чим у вези је тужилац затражио од тужене да му на основу члана 113. став 3. (у ствари став 5) тог Закона о банкама Републике Српске, а позивајући се на чланове 4. и 11. Закона о слободи приступа информацијама („Службени гласник Републике Српске“ број 20/01) достави копију поменутог завршног извјештаја о току поступка привремене управе и њеном окончању, са образложењем реализованих мјера поступка привремене управе, уз доставу тих информација у року од 15 дана од подношења захтјева.

На тај захтјев тужена је одговорила својим дописом број 03-248-1/15 од 27.02.2015. године, тако да се одбија тај захтјев тужиоца, са образложењем да се одбија на основу члана 29. до 32. Закона о Агенцији за банкарство Републике Српске, пошто се тражени подаци сматрају пословном тајном, а да исту област регулише Директива 2013/36/ЕУ од 26. јуна 2013. године, од члана 53. до 57. па да се тужилац као подносилац захтјева може жалити Институцији омбудсмана за људска права БиХ. Против одлуке изражене у том допису тужене, тужилац је поднио жалбу наводећи да приликом рјешавања о захтјеву за приступ информацијама, јавни орган није утврдио изузетак у смислу чланова 5, 6, 7, 8. и 9. поменутог Закона о слободи приступа информацијама, те да самим тим не постоји основ за изузеће информација, истичући да се основ одбијања поднијетог захтјева наведен у образложењу побијане одлуке, заснива на искључиво прописима који се односе на рад тужене, као и на цитираној Директиви Европске уније, чиме су ти прописи стављени испред одредаба Закона о слободи приступа информацијама, што је у супротности са чланом 14. став 3. тог закона којим је предвиђено да ако се одбије приступ информацији надлежни јавни орган дописом о томе обавјештава подносиоца захтјева, те да је истим ставом под тачком а) прописано да допис треба да садржи законски основ за статус изузећа информације, уз наводе чланова тог закона на које се позива, као и сва материјална питања која су важна за одлуку, што укључује и узимање у обзир фактора јавног интереса, па да је стога законодавац предвидио да је надлежни орган уколико одбије приступ информацији дужан у допису навести законски

основ за статус изузећа информација уз навођење одговарајућих чланова Закона о слободи приступа информацијама на основу којих је одређено изузеће, па да је такође одбијање поднесеног захтјева на основу других прописа, као у одлуци која се побија, у супротности са чланом 25. став 1. тог закона којим је прописано да уколико се одредбе Закона о државној управи, ЗУП-а, ЗУС-а или других закона који су на снази у Републици Српској у супротности са тим законом, примјењиваће се одредбе тог закона. При томе је и истакнуто да у тој побијаној одлуци није правилно назначена ни правна поука, јер је само наведено да се подносилац захтјева може обратити Омбудсману за људска права БиХ, што је у супротности са чланом 14. став 3. тачка б) Закона о слободи приступа информацијама, којим је прописано да допис треба да обавјештава подносиоца захтјева о праву подношења жалбе одређеном органу, што укључује неопходне податке за контакт са таквим органом, крајњи рок за подношење жалбе, као и трошкове жалбе, при чему је под истом тачком наведено и да допис треба упућивати подносиоца захтјева на право да се обрати институцији Омбудсмана и садржава неопходне податке за контакте са таквим органом, па како тај побијани допис тужене наводи само право обраћања Омбудсману за људска права БиХ, значи да нису испоштоване законске одредбе које се односе на правну поуку.

Тужена је оспореним актом, то јест поменути дописом број 03-248-3/15 од 17.03.2015. године обавијестила тужиоца, позивајући се на то да је чланом 29. Закона о Агенцији за банкарство дефинисана пословна тајна, а да су чланом 31. истог закона прописани органи и институције којима тужена може уступити тајне податке (надлежном суду, тужилаштвима, органима надлежним за контролу финансијских институција, институцијама надлежним за осигурање депозита, централној банци итд.), па да везано за Закон о слободи информација сматра да постоји изузетак из члана 7. тог закона, те да не може тужиоцу уступити повјерљиве информације треће стране, а да је такође чланом 269. Кривичног закона Републике Српске - одавање и неовлашћено прибављање пословне тајне, прописано као кривично дјело. Везано за правну поуку, наведено је да се трошкови туженој не плаћају, а да за трошкове, рокове и друга питања која тужилац има у вези са поступком у институцији Омбудсмана за људска права, се може обратити тој институцији.

Међутим, такво чињенично утврђење и правни закључак тужене у оспореном акту, по мишљењу овог суда нису правилни, при чему су и учињене повреде правила поступка, због чега се оспорени акт указује незаконитим.

Наиме, тачно је да је одредбом члана 4. поменутог Закона о слободи приступа информацијама прописано да свако физичко и правно лице има право приступа информацијама које су под контролом јавног органа, а сваки јавни орган има одговарајућу обавезу да објави такве информације, које право приступа подлијеже само формалним радњама и ограничењима, како је то и утврђено у том закону. Чланом 5. тог закона је прописано да се изузетак од објављивања тражене информације, утврђује само у случајевима када надлежни јавни орган: а) утврди изузетак у смислу члана 6, 7. или 8. тог закона, за цијелу информацију или дио информације, и б) одреди, након обављеног испитивања

јавног интереса у смислу члана 9. тог закона, да објављивање информације није од јавног интереса. Поменути члан 6. тог закона се односи на то да надлежни јавни орган може утврдити изузетак у случајевима када се откривањем информације основано може очекивати изазивање значајне штете по легитимне циљеве (интерес одбране и сигурности, јавне безбједности, спречавање криминала и слично), а члан 7. се односи на изузетак код повјерљивих комерцијалних информација који се односе на интересе треће стране, што је тужени у конкретном случају и сматрао да је испуњен услов из тог члана, доносећи оспорени акт, а поред тога је чланом 8. тог закона прописано да ће надлежни јавни орган утврдити изузетак кад оправдано утврди да тражене информације укључују личне интересе које се односе на приватност трећег лица, што у конкретном и није случај, тако да у конкретном случају и није примјењен ни члан 6. ни члан 8. тог закона, већ члан 7. тог закона који се односи на повјерљиве комерцијалне информације треће стране, у овом случају "Бобар банке" а.д. Бијељина над којом је тужена покренула поступак привремене управе односно потом и поступак ликвидације.

Такође је неспорно да је одредбом члана 14. поменутог Закона о слободи приступа информацијама прописано да по пријему захтјева за приступ информацији, надлежни јавни орган предузима све редовне мјере да прикупи захтијеване информације и размотри све чињенице и околности које су значајне за обраду захтјева (став 1), па ако се одобри приступ информацији, било дјелимичној или цијелој информацији, надлежни јавни орган дописом о томе обавјештава подносиоца захтјева (став 2), а ако се одбије приступ информацији надлежни јавни орган о томе обавјештава подносиоца захтјева, који допис (мада би правилније било рјешење, будући да се у складу са чланом 190. ЗУП-а о захтјеву странке одлучује рјешењем, како је то уосталом и прописано чланом 14. став 3. Закона о слободи приступа информацијама у Босни и Херцеговини - „Службени гласник Босне и Херцеговине“ број 28/00 и 45/05) треба да: под а) садржи законски основ за статус изузећа информације, уз навођење чланова закона на које се позива, сва материјална питања која су важна за одлуку, што укључује и узимање у обзир фактора јавног интереса; и под б) обавјештава подносиоца захтјева о праву подношења жалбе одређеном органу. Сходно томе у конкретном случају тужилац, будући да се ради о акту тужене има могућност покретања управног спора имајући у виду да је одредбом члана 25. Закона о слободи приступа информацијама прописано да уколико су одредбе Закона о државној управи, ЗУП-а, ЗУС-а или других закона који су на снази у Републици Српској у супротности са Законом о слободи приступа информацијама, примјењиваће се одредбе тог закона (став 1), с тим да се нарочито тим законом не умањују права физичког или правног лица која се односе на подношење жалбе у управном поступку и права на разматрање предмета пред судом (став 2). Стога је тужилац и имао право изјављивања жалбе на одговор тужене од 27.02.2015. године, којим је тужиоца обавијестила да није у могућности да удовољи његовом захтјеву за приступ информацијама, а сходно чему је тужилац и поднио тужбу против оспореног акта, то јест поменутог дописа тужене од 17.03.2015. године којим није удовољено жалби тужиоца на поменути одговор тужене од 27.02.2015.

године којим је одбијен тужиочев захтјев за приступ информацијама. Због тога је без основа позивање тужене на то да по захтјеву тужиоца није одлучивано у управном поступку те да предметни оспорени акт нема карактер управног акта, а то из разлога што је одредбом члана 5. Закона о Агенцији за банкарство Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 59/13) којим су прописане надлежности тужене на који члан се тужена и позива у одговору на тужбу, прописано у ставу 3. да у рјешавању у управним стварима тужена примјењује одредбе прописа којима се уређују општи управни поступак, пословање финансијских организација банкарског система те правила надзора и струке, ако законом није другачије одређено, при чему је у смислу става 1. тог члана (тачка г) у надлежности тужене управо и увођење поступка привремене управе у банкама и именовање привременог управника, покретање поступка ликвидације банака и именовање ликвидационог управника, управљање и надзор над поступком привремене управе и ликвидације банака. Како је оспореним актом и одлучивано о захтјеву тужиоца за приступ информацијама, при чему је тужена са позиције државне власти, у конкретној појединачној ситуацији и одлучивала о правном интересу тужиоца у складу са Законом о слободи приступа информацијама, па тако да оспорени акт који је и донесен примјеном начела у управног поступка сходно члану 5. став 3. Закона о Агенцији за банкарство Републике Српске и има карактер управног акта, чиме су и испуњени услови да овај суд одлучује по тужби против предметног оспореног акта.

Међутим, из оспореног акта преваходно није јасно које односно какве то повјерљиве комерцијалне интересе треће стране укључује тражена информација у погледу које је направљен изузетак у смислу достављања тужиоцу копије завршног извјештаја у току поступка привремене управе и њеном окончању код "Бобар банке" а.д. Бијељина, будући да тужена (што тужилац основано и истиче) и не наводи који су то конкретно повјерљиви „комерцијални интереси“ треће стране због којих постоји основ за примјену члана 7. поменутог Закона о слободи приступа информацијама да би ти подаци били изузети од достављања тужиоцу као удружењу које се бави борбом против корупције у БиХ. За тај изузетак у достављању тражене информације не може бити ни основ позивање тужене на то да је у члану 29. Закона о Агенцији за банкарство Републике Српске дефинисана пословна тајна као податак, чињеница или сазнање до којег је овлашћено лице Агенције дошло обављајући послове и извршавајући дужности своје надлежности или које је Агенција примила од надлежне организације, институције, органа или друге државе, а чије би откривање неовлашћеном лицу нанијело или могло да нанесе штетне посљедице за остваривање циљева и обављање надзорне функције Агениције, углед и интерес организација банкарског система, као и лица од којих је Агенција примила податке, такође прописано да је тајне податке забрањено откривати било којем другом лицу, органу, организацији или тијелу осим у збирном облику, на основу којег није могуће утврдити појединачне банке и друге финансијске организације банкарског система на које се ти подаци односе, а такође да су чланом 31. истог закона прописани органи и институције којима тужена може уступити тајне податке (надлежном суду, тужилаштвима, органима надлежним за контролу

финансијских институција, институцијама надлежним за осигурање депозита, централној банци итд.), као и да је чланом 269. Кривичног закона Републике Српске одавање и неовлашћено прибављање пословне тајне прописано као кривично дјело, јер у конкретном случају у поступку доношења оспореног акта уопште и није узет у обзир фактор јавног интереса из члана 14. став 3. тог закона, па тако да оспорени акт и не садржи разлоге о одлучним чињеницама у смислу члана 197. став 2. ЗУП-а, који закон се у смислу члана 25. Закона о слободи приступа информацијама и примјењује у поступку рјешавања по захтјеву за приступ информацијама, уколико одредбе ЗУП-а нису у супротности са тим законом.

Због тога су и учињене повреде правила поступка, како то основано тужилац и наводи у тужби, имајући у виду да је чланом члан 9. став 1. поменутог Закона о слободи приступа информацијама прописано да ће надлежни јавни орган објавити тражену информацију без обзира на утврђени изузетак, ако је то оправдано јавним интересом и узети у обзир сваку корист и сваку штету које могу проистећи из тога, а о чему у оспореном акту и нису дати јасни и аргументовани разлози за ускрђивање траженог приступа наведеној информацији.

Ставом 2. члана 9. поменутог Закона о слободи приступа информацијама је и прописано да ће у доношењу одлуке да ли је објављивање информација оправдано јавним интересом, надлежни јавни орган размотрити околности као што су (али нису ограничене на), свако непоштовање законске обавезе, постојање било каквог преступа, судску погрешку, злоупотребу власти или немар у обављању службене дужности, неовлашћено коришћење јавних фондова или опасност по здравље или безбједност појединца и јавности околине, а у ком смислу оспорени акт и нема никаквог образложења.

Суд и указује да је сврха и циљ доношења поменутог Закона о слободи приступа информацијама управо да јавност има контролу над извршавањем јавне власти од стране јавних органа, с обзиром да информације у смислу члана 1. тог закона којима располажу јавни органи и имају карактер јавног добра, па тако да и постоји оправдани интерес да грађани добију на увид информације којима располаже јавни орган, јер јавни интерес може надјачати разлоге за необјављивање тражених информација. Зато јавни органи и морају промовисати отворену владавину, па принцип максималног објелодањивања информација представља један од фундаменталних принципа сваког демократског друштва, чиме ће се смањити подношење појединачних захтјева, па органи власти и морају предузети одређене кораке у смислу ширења кључних информација у јавности, па тако да су сходно Препоруци Рец (2002) Комитета министара СЕ, коју је прихватила и Босна и Херцеговина, земље чланице прихватиле обавезу да гарантују сваком лицу на својој територији да може остварити приступ документима који се налазе у посједу јавних органа власти. То право приступа информацијама може се ограничити само из наведених изузетака који су јасно прописани законом, под условом да је неопходно у једном демократском друштву и да је пропорционално циљу, али да приступ информацијама, иако постоје та наведена ограничења, неће бити ускраћен ако је јавни интерес да се

објелодане те информације већи од штете која би наступила откривањем информација, па поступајући по захтјеву подносиоца, орган ће у правилу обезбиједити информацију подносиоцу захтјева у облику и на начин у којем је она захтијевана, осим ако постоје забране за приступ дијелу документа.

С обзиром на све наведено, како тужена и није аргументовано доказала оправданост оспореног акта којим се утврђује изузетак од објављивања информација, за које је тужена навела да укључују повјерљиве комерцијалне интересе треће стране, за које и није јасно који су то комерцијални интереси будући да је над "Бобар банком" а.д. Бијељина покренут поступак привремене управе те потом и ликвидације, па будући да суд у смислу члана 29. став 1. ЗУС-а законитост оспореног акта испитује на подлози чињеница утврђених у управном поступку, те како ни остали наводи тужиоца а и наводи тужене нису могли утицати на другачије рјешавање предметног управног спора, тужба се указује основаном, јер у поступку доношења оспореног акта није правилно и потпуно утврђено чињенично стање, при чему су и учињене повреде правила поступка, што је и било од утицаја на правилну примјену материјалног права, па тако да су и остварени разлози из члана 10. тачка 2. и 4. ЗУС-а за поништавање оспореног акта, због чега се тужба уважава и оспорени акт поништава, темељем овлашћења из члана 31. став 1. и 2. истог закона.

У смислу члана 50. ЗУС-а тужена је у обавези да одмах, а најкасније у року од 30 дана рачунајући од дана пријема пресуде, доносе нови управни акт уважавајући правно схватање суда и примједбе у погледу поступка.

Одлука о трошковима управног спора се темељи на одредбама члана 5. и 6. Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 63/11, који је ступио на снагу дана 29.06.2011. године), у вези члана 386. став 1. и члана 387. став 1. и 2. а и члана 396. став 1, 2. и 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13 - у даљем тексту: ЗПП).

Наиме, чланом 5. поменутог Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима (којим се мијења члан 49. основног текста закона) прописано је да трошкови у управним споровима су издаци учињени поводом управног спора од његовог покретања до завршетка (став 1), а трошкови поступка обухватају награду за рад адвоката и других лица којима ЗПП признаје право на награду (став 3), а суд одлуком којом окончава поступак у управном спору одлучује ко сноси трошкове поступка и колико они износе (став 4), а чланом 6. истог Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима, се додаје нови члан 49а. основног текста закона тако да је у ставу 1. тог члана прописано да је странка која изгуби спор дужна противној странци надокнадити трошкове спора.

Чланом 386. став 1. ЗПП-а је прописано да странка која у цјелини изгуби парницу дужна је да противној странци надокнади трошкове, а чланом 387. ЗПП-а је прописано да при одлучивању који ће се трошкови надокнадити странци суд ће узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице

(став 1), а ако је прописана тарифа за награде адвоката или за друге трошкове, ти трошкови одмјериће се по тој тарифи (став 2), а чланом 396. истог закона прописано да о накнади трошкова одлучује суд на одређен захтјев странке без расправљања (став 1), а странка је дужна да у захтјеву определијељено наведе трошкове за које тражи накнаду, који захтјев је дужна да стави најдоцније до завршетка расправљања које претходи одлучивању о трошковима, а ако се ради о доношењу одлуке без претходног расправљања, странка је дужна да захтјев за накнаду трошкова стави у приједлогу о коме суд треба да одлучи (став 2), а о захтјеву за накнаду трошкова суд ће одлучити у пресуди или рјешењу којим се завршава поступак пред тим судом (став 3).

Како је тужилац у предметном управном спору, у тужби поставио захтјев за накнаду трошкова управног спора према одређењу суда, па како у конкретном случају трошкови управног спора износе 200,00 КМ по основу таксе на тужбу и пресуду (које износе по 100,00 КМ), који падају на терет тужиоца, то је овај суд и обавезао тужену да тужиоцу надокнади те трошкове у износу од 200,00 КМ, у року од 30 дана од дана пријема пресуде под пријетњом принудног извршења.

С друге стране како је тужба уважена и оспорени акт поништен, нису били испуњени услови да суд удовољи захтјеву тужене да јој тужилац надокнади трошкове управног спора по основу давања одговора на тужбу по пуномоћнику адвокату, у укупном износу од 877,50 КМ (са паушалном наградом и ПДВ-ом) са затезном законском каматом од пресуђења па до коначне исплате, а са чим у вези и није сувишно додати да давање одговора на тужбу од стране тужене уопште и није обавезна радња у управном спору, па тако да се и накнада трошкова за дати одговор на тужбу од стране тужене и не сматра оправданом радњом због које би туженој требало признати трошкове предузимања те радње, без обзира што је предузета по пуномоћнику адвокату.

Записничар
Брковић Љиљана

Судија
Бојовић Душко

